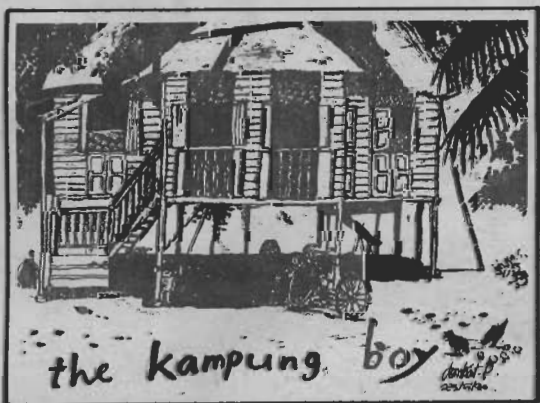

★ แนะนำการ์ตูนของเพื่อนบ้าน ★

LAT

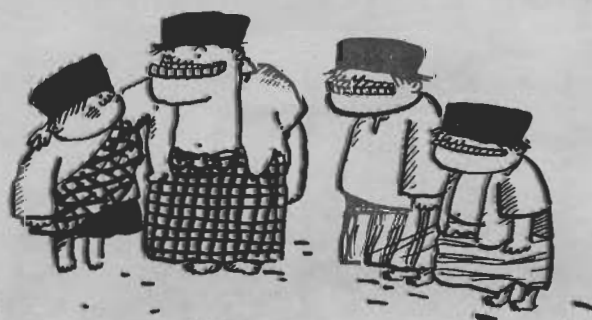

ลัต
ไอ้หนู
บ้านนอก

ตัดตอนเรียบเรียงเอามาจากหนังสือชื่อ LAT :
the Kumpang boy
จัดพิมพ์โดย BERITA PUBLISHING SDN. BHD
พิมพ์ที่ Sun U Book Co. Sdn., แห่งกัวลาลัมเปอร์
ฉบับพิมพ์ซ้ำครั้งที่สอง (1978)

บอกกันตามตรงนะครับ ในช่วงอายุผมสองสามขวบนั้น
จำความอะไรยังไม่ได้สักอย่างเดียว จนกระทั่งรู้ภาษาคุย
กับแม่รู้เรื่องนั่นแหละ จึงทราบว่า...ที่ผมเกิดก็คือ
บ้านนอก ตำบลที่อยู่ตรงใจกลางของแหล่งที่มีการขุดแร่
ดีบุกที่ใหญ่ที่สุดในโลก ในหุบเขากินตา รัฐเปรัก
มาเลเซีย....

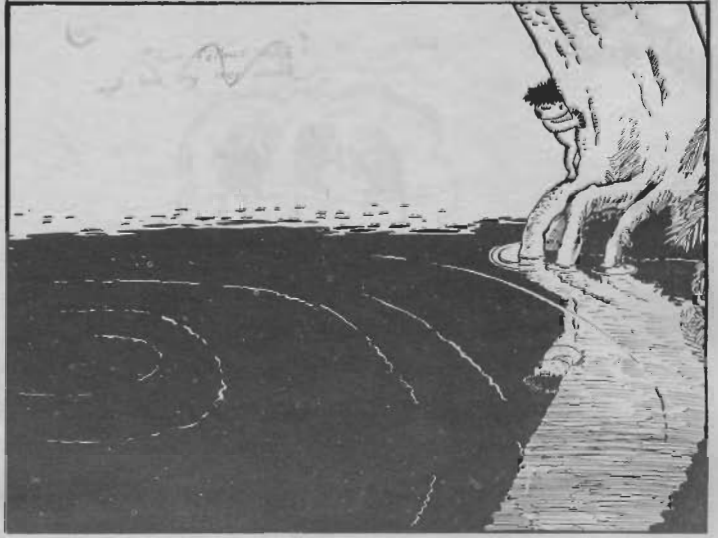

แล้วผมก็ได้รู้จักกับเพื่อนใหม่สามคน เป็นลูก ๆ ของมออีร์ ยูโซเฟ
ซึ่งผมเชื่อมั่นทันทีว่าเป็นพวกหมาบคายเกกมะเหรก

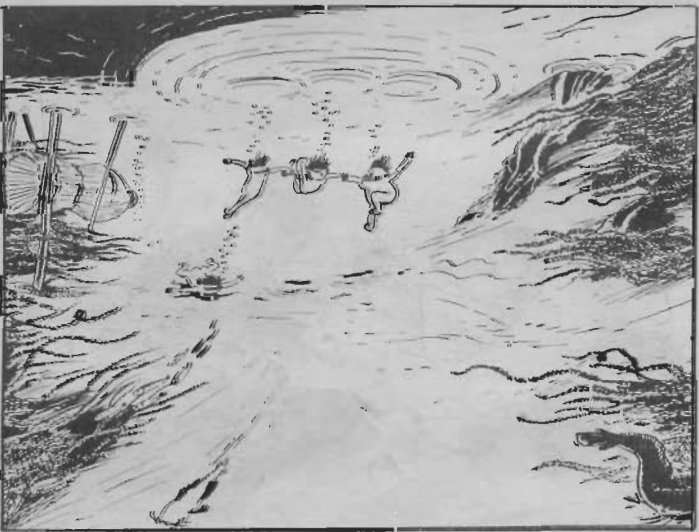
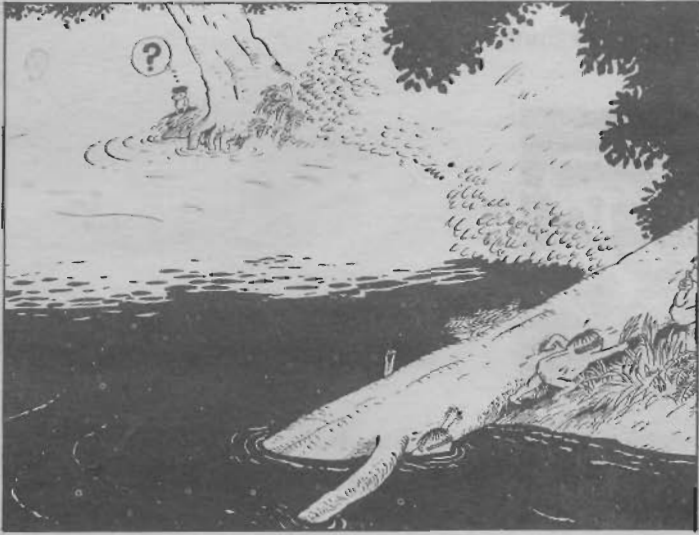
พวกไอ้ขอยโม่ให้พี่เลี้ยงมองหน้า และกกรจับปลา
ทิ้งชิงชวนให้ผมไปร่วมผจญภัยกับมดตี้อย แต่ผมลังเลอยู่แ
จนถึงวันหนึ่ง ผมก็อดคล้อยตามไม่ได้

พวกนี้ดำน้ำเป็นจริง ๆ แฮะ

แต่มันจะอยู่ในน้ำได้นานสักเท่าใด

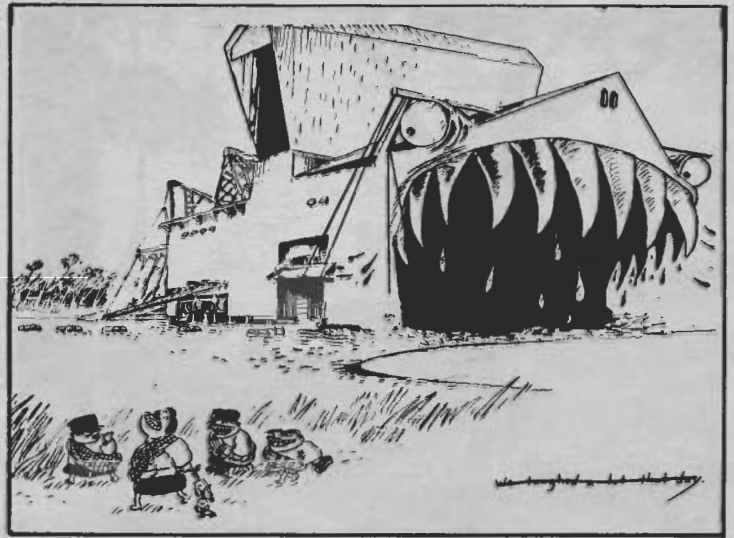
พวกเขาช่วยสอนให้ผมมีประสบการณ์เรื่องการดำน้ำ

เรื่องการจับปลา

มีออร์ ดิน ซีให้ผมดูต้นไม้ประหลาดชนิดหนึ่งที่ผมไม่เคยเห็น
คือต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิง

ขากลับเราไปดูเรือซูดแร่กันใกล้ ๆ ผมบอกว่าตอนที่ผมยังตัวเล็กกว่านี้
ผมคิดว่าเรือซูดแร่คือ อสุรกายหรือปีศาจร้าย เขาพากันหัวเราะ
วันนั้นเราหัวเราะกันมากมาย

ครั้งแรกที่มีโอกาส
ออกจากหมู่บ้าน
ก็เมื่อญาติคนหนึ่งของฉันแต่งงาน
เรา่วมไปในขบวนรถเจ้าสาว
ยกหมู่กันไปบ้านเจ้าสาวซึ่งอยู่หมู่บ้านข้างเคียง

เราพากันไปสองคันรถ
เจ้าสาวนั่งรถมอริสของครูโรงเรียนนาหน้า
เรานั่งรถออสตินตามท้ายไป

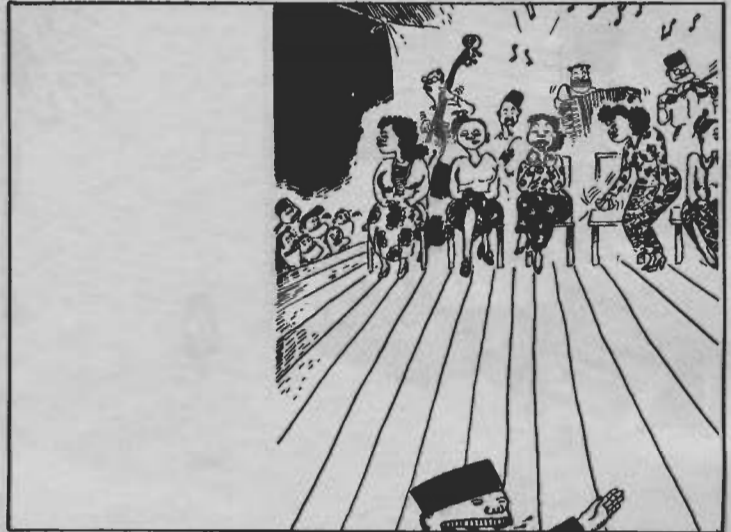
ทางฝ่ายเจ้าสาวต้อนรับพวกเราเป็นอย่างดี
แม้เราจะไปช้ากว่ากำหนดถึงหนึ่งชั่วโมง

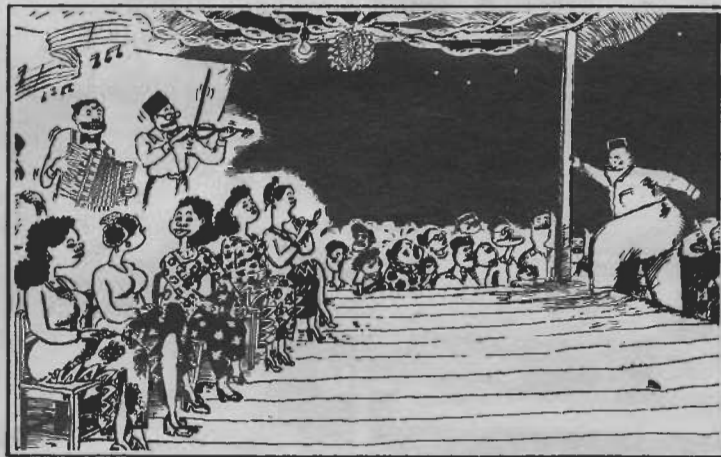
เจ้าบ่าวรายนี้ ต้องว่าค่ายก ๆ ถึงสามครั้ง จึงจะพอใจ

ในที่สุดเจ้าป่าวเจ้าสาวก็ถูกส่งตัวไปยังห้องหอ แล้วปล่อยให้ตามลำพัง

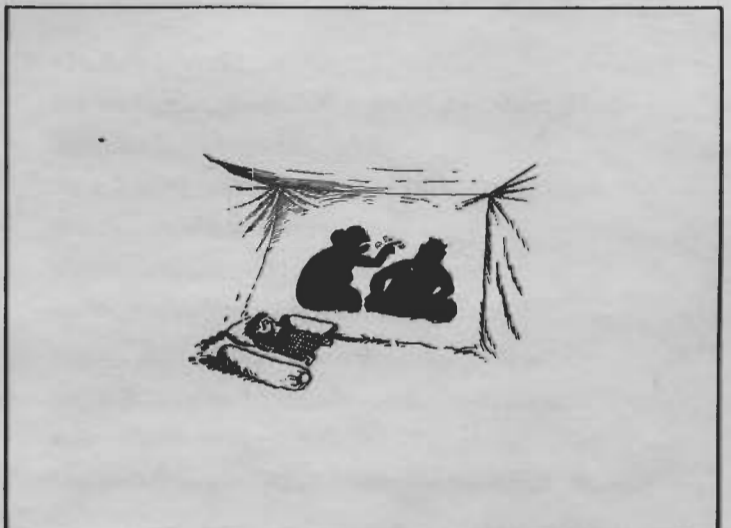
ทันใดเสียงเพลงดังขึ้น เราพากันวิ่งออกมาดู
มีวงดนตรีและพวกนางร่ำอยู่บนเวที ทำทางจะสนุกกันใหญ่
ใครต้องการรำก็ขึ้นไปได้เลย

แล้วผมก็ประหลาดใจ พ่อตัวเอง ที่ก้าวขึ้นเวทีเป็นคนแรก

คนขึ้นรำกันเต็มเวที ขยับเท้าขยับปีกกันอย่างสนุกสนาน
เขารำกันตลอดทั้งคืน พ่อผมไม่ยอมห่างจากเวทีเลย

แต่พอกลับถึงบ้าน ผมได้ยินแม่ว่า คืนลูกสอง แล้วยังไม่เจียมตัว
คราวหน้าถ้าพ่อขึ้นรำรองเงงอีก แม่จะขึ้นไปตีตุงลงมาเอง
พ่อไม่เถียงเลยสักคำ

เวลาผ่านไปแสบ ๆ เร็วจริง ๆ นะครับ
 จนถึงเวลาได้สำหรับผมจะต้องถูกตอนเสียที่
 ตอนนั้นผมคงใกล้สับวบ
 มันไม่ใช่สิ่งที่ทำให้ผมมีความสุขนักหรอก
 เมื่อได้ยินเรื่องนี้ แต่ว่าทุกคนก็ต้องผ่านกันทั้งนั้น
 คุณยายของผมอยากให้จัดพิธีขึ้นที่บ้านแก พร้อม ๆ กับ
 ญาติรุ่นราวคราวเดียวกันผมซึ่งไปอยู่ที่โรงเรียนกินนอนต่างไกล
 ยายให้ผมเดินด้อย ๆ ตามแกไปทั้งหมู่บ้าน ตอนที่ตระเวนบอกข่าว
 และเชิญชาวบ้านมาร่วม “นั่นแหละ เจ้าหนูตัวน้อยคนนั้นแหละ”
 ยายจะบอกคนที่แกเชิญ

แล้ววันที่สำคัญก็มาถึง
 มีการจัดงานเลี้ยงใหญ่ พวกญาติพี่น้องผองเพื่อนมากันเต็มละครับ
 ว่ากันว่าเยอะมากกันทั้งหมู่บ้านนั่นแหละ
 พวกเราสามคนแต่งตัวกันเสียโก้หรูในชุดตามประเพณีของเรา
 อยกอาหารชั้นดีที่สุดวางอยู่ตรงหน้า
 แต่ทว่า พวกเราไม่ค่อยรู้สึกอยากแตะมันเอาเสียเลย
 แล้วได้ไมดั้นก็มาถึงพร้อมกับกระเป๋าคำเรื่องมือของแก
 ทำทางแกตลกดี พวกเราถูกนำมาพบและพูดคุยกันประเดี้ยวประด้าว
 แกถามว่าพวกเราเป็นอย่างไรบ้าง เรื่องเรียนหนังสือหนังสือ
 เรื่องว่าอยู่ว่าง ๆ เราชอบทำอะไรมากที่สุด
 “กินขนมซี” แกชวนเรากินขนมด้วยละ ซึ่งเชื่อว่าสามารถกินเจ็บปวดได้

แล้วจากนั้นพวกเราถูกพาไป
 ชำระร่างกายให้สะอาดที่แม่น้ำ
 ผมไม่รู้หรือว่าทำไมเราต้องอาบน้ำก่อน
 รู้แต่ว่า วันนั้นพวกเราเป็นบุคคลสำคัญเอามาก ๆ
 ขบวนแห่มีกลุ่มนักร้องเพลงอราเบีย นำ
 และเด็ก ๆ เดินตามกันขี้ขี้
 ผู้คนคอยจ้องมองอยู่ไม่วางตา
 พอถึงเวลา
 เด็กคนแรกก็ถูกนำไปหาได้ มิน
 ขอให้โชคดี นะเพื่อน

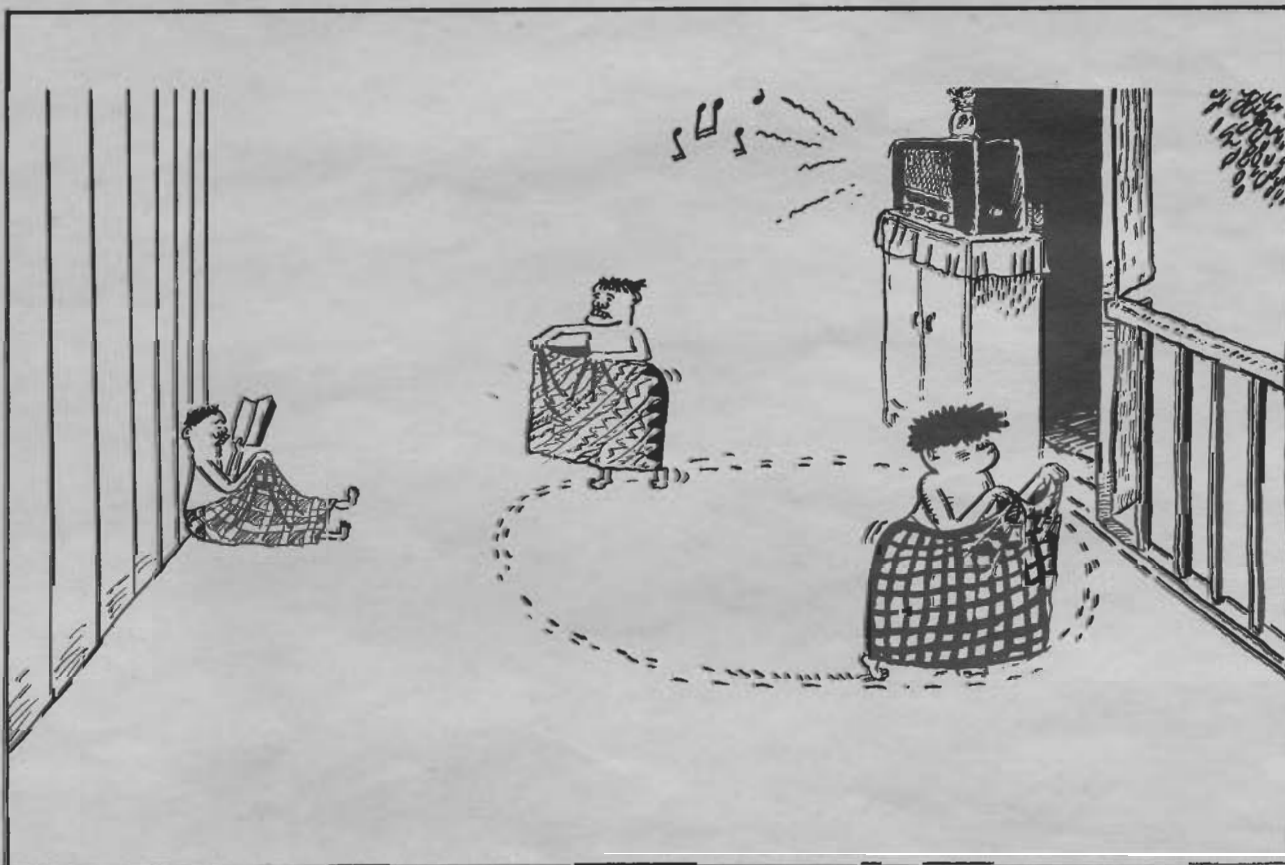
แล้วก็มาถึงตามมละซี ที่นี่

เรื่องของเรื่องมันเกิดขึ้นบนตึกกล้วย

ฮึด-ใจ-เดียวก็เสร็จ ไม่เห็นเจ็บปวดอะไรสักนิด
เหมือนถูกมดกัดเท่านั้นแหละ

สองภคกิตต์เข้ามาเป็นเวลาที่หน้าเบื่องจริง ๆ พวกเราถูกขังอยู่ในห้อง
ชายผมแหว่งไปให้ลวดลายตก ที่แน่ที่สุดก็คือ ได้ทันแต่หัวกับปลาเค็ม และกินเนื้อส้มลูก
(ต่อบ้านหน้า)